

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 1391/05
09.03.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судије Снежане Андрејевић, председника већа и судија Соње Бркић, Споменке Зарић, Слађане Накић-Момировић и Софије Вагнер-Личеноски, чланова већа, у парници тужиље АА коју заступа пуномоћник АБ адвокат, против туженог ББ, кога заступа пуномоћник ВВ адвокат, ради смештаја и издржавања детета, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Окружног суда у Шапцу Гж. 940/04 од 17. децембра 2004. године, у седници већа одржаној 9. марта 2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Окружног суда у Шапцу број Гж. 940/04 од 17. децембра 2004. године.

О б р а з л о ж е њ е

Општински суд у Крупњу донео је пресуду број П. 288/03 дана 25. фебруара 2004. године којом је у ставу првом малодобна ГГ, ћерка парничних странака, поверена на негу, чување и васпитање мајци, ставом другим уређен је начин личних односа малодобне ГГ са оцем, ставом трећим обавезан је отац, тужени ББ да за издржавање малодобне ГГ даје 10% од бруто зараде коју остварује почев од 25. фебруара 2004. године па за убудуће, а у ставу четвртм одлучено је да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Пресудом Окружног суда у Шапцу број Гж. 940/04 од 17. децембра 2004. године одбијена је жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у ставу првом и ставу трећем, којим је одлучено о смештају детета парничних странака и издржавању. Првостепена пресуда укинута је у ставу другом и ставу четвртм којим је утврђен начин одржавања личних односа детета са туженим и о трошковима парничног поступка.

Против другостепене пресуде којом је потврђена првостепена пресуда тужени је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Врховни суд Србије је испитао побијану пресуду у смислу члана 386. раније важећег Закона о парничном поступку који се на основу члана 491. став 1. и став 4. ЗПП-а ("Службени гласник Републике Србије", број 125/04) примењује у случају када је пре његовог ступања на снагу донета првостепена пресуда или решење којим се поступак пред тим судом окончава, као и кад се одлучује о ревизији изјављеној против правоснажне пресуде другостепеног суда у поступку који је покренут пре почетка примене Закона о парничном поступку и нашао да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 354. став 2. тачка 11. Закона о парничном поступку на коју Врховни суд Србије пази по службеној дужности.

Тужени у ревизији неосновано указује на битну повреду поступка због начина рада судског већа на главној расправи и након закључења главне расправе а приликом доношења одлуке. Нижестепени судови нису

пропустили да примене одредбе Закона о парничном поступку што је утицало или је могло утицати на законитост или правилност пресуде, а Врховни суд Србије прихвата разлоге које је жалбени суд, решавајући о жалби туженог, у својој одлуци навео у погледу истих навода туженог о битним повредама поступка.

Према утврђеном чињеничном стању парничне странке су склопиле брак 1998. године у време када су обоје били студенти у ____, а исте године у том браку је рођена ћерка парничних странака малодобна ГГ Тужиља је са дететом живела у кући туженикових родитеља у ____, у ____ је одлазила само када је полагала испите, а тужени је у то време живео у ____ и повремено долазио у _____. Тужиља је 24. фебруара 2001. године напустила брачну заједницу због поремећених брачних односа и преселила се код својих родитеља са којима до тада није била у добрим односима, није била са њима у контакту, са собом је повела ћерку ГГ која је тада имала три године. Тужбу ради развода брака тужиља је поднела 28. јануара 2001. године. Брак странака разведен је пресудом Општинског суда у Крупњу број П. 379/01 од 19. јула 2001. године, том пресудом је ћерка ГГ поверена на негу, чување и васпитање оцу, овде туженом, уређен је начин одржавања личних односа ћерке ГГ са мајком о дечијем издржавању. Та пресуда је правоснажна у делу у коме је одлучено о разводу брака, а по жалби тужиље пресуда је укинута у делу у коме је одлучено о смештају детета, о личном контакту са мајком и о дечијем издржавању, па је поступак настављен под бројем П. 288/03 пред истим судом. У току ове парнице, од подношења тужбе ради развода брака, покушавано је да се реши питање смештаја заједничког детета доношењем привремених мера, а центар за социјални рад је 5. априла 2001. године уредио начин одржавања личних односа ћерке ГГ са оцем до правоснажног окончања ове парнице, што су родитељи спроводили до 29. јуна 2001. године када је отац, тужени, насилно одвео ћерку ГГ у кућу својих родитеља где је живео у ____ где се дете и сада налази, а бригу о њој преузео је тужени са својим родитељима. Тужиља се обраћала центру за социјални рад за помоћ, понашала се у складу са саветима и препорукама које је добијала од стручњака центра за социјални рад ради одржавања личних односа са ћерком и ради избегавања понашања која не би била у интересу детета. У току ове парнице односи супружника, парничних странака су се још више пореметили, тужиља је инсистирала да се брак разведе а тужени се томе противио јер сматра да за развод брака нема разлога и да супружници имају обавезу да нешто што им не одговара трпе, због детета. Брак је разведен, а одлука о смештају детета, издржавању и личним односима је предмет настављеног суђења. Ове околности су значајно утицале на погоршавање односа између супружника. Ћерка странака малодобна ГГ рођена је _____. године и од рођења до _____. године живела је у кући туженикових родитеља са мајком, а отац је живео и студирао у ____, од 24. фебруара 2001. године малодобна ГГ је била са тужиљом, живела је у ____ све до _____. године када је тужени насилно одвео ћерку ГГ у ____ где и сада живи. Виђење тужиље са дететом одржава се у просторијама Центра за социјални рад у ____ а излазак из зграде ћерке и мајке могуће је само уз пратњу туженог и његових рођака, тужени не дозвољава да мајка са дететом проведе викенд нити наки празник да са њом оде на годишњи одмор па чак ни да сама проведе са дететом неко време у _____. Тужени не успева да адекватно сагледа потребе детета, а посебно потребу да дете контактира и одржава однос са мајком. Мајка је свесна да детету требају оба родитеља, свесна је да оба родитеља имају право и потребу да са дететом проведу неко време. Ћерка парничних странака иде у обданиште а за задовољавање њених потреба за издржавање нужан је износ од 5.000,00 динара месечно. Обе парничне странке су запослене, бруто зарада туженог износи 25.000,00 динара месечно.

Правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одлучили да се ћерка парничних странака повери на негу, чување и васпитање мајци.

Чланом 3. Конвенције о правима детета, која је ратификована 1990. године ("Службени лист СФРЈ", број 15/90), предвиђено је да ће у свим поступцима који се тичу деце без обзира које их институције спроводе, од првенственог значаја бити најбољи интереси детета, и да ће се детету обезбедити таква заштита и брига која је неопходна за његову добробит, узимајући у обзир права и обавезе његових родитеља или других лица која су за дете одговорна. Оваква обавеза предвиђена је и чланом 130. Закона о браку и породичним односима по коме су суд и орган старатељства који доносе одлуку о поверавању детета дужни да се руководе првенствено интересима детета.

У овом случају правилно су оцењени интереси детета парничних странака када је одлучено да се малодобна ГГ повери на негу, чување и васпитање мајци имајући у виду утврђене чињенице, пре свега да је тужиља зрела и стабилна особа, економски независна, која зна да препозна потребе детета и да се у складу са тим понаша, док тужени, не успева да потребе детета сагледа адекватно, посебно потребу да дете буде у контакту са мајком на одговарајући начин, да са мајком проводи време ичијег надзора, без контроле оца или његове породице, да са мајком проведе неко време сама, да проведе време у њеној кући и да заједно са мајком проводи део годишњег одмора. То су разлози због којих су неосновани наводи ревизије да је погрешно примењено материјално право када је одлучено о смештају детета.

Ревизијом тужени неосновано истиче да је погрешно примењено материјално право када је одлучено о

издржавању мал. детета. Ревизијски суд прихвата све разлоге које су нижестепени судови у својим одлукама за доношење ове одлуке навели. Нижестепени судови су правилно применили одредбе Закона о браку и породичним односима из члана 310а. приликом одлучивања о издржавању детета, имајући у виду узраст и потребе детета и могућности оба родитеља, да доприносе издржавању малолетног детета.

Из наведених разлога, Врховни суд Србије одлучио је као у изреци а на основу члана 393. ЗПП-а.

Председник већа

судија

Снежана Андрејевић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

дц